

Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! (Galateni 6, 14)

BISERICA CĂRĂMIDARII DE SUS

Șos. Grozăvești nr. 7

Preot paroh: **Șerban TICA**, Telefon: 0720.064.152

3
septembrie
2008

CUVÂNT DE FOLOS

Crucea lui Hristos este semnul jertfei Sale, dar și al biruinței Sale. Din dragoste pentru noi, El Și-a deschis brațele cuprinzând în dumnezeiască îmbrățișare întreaga lume.

Pentru noi toți, crucea Domnului este semnul dragostei Sale jertfitoare revărsate asupra lumii, semn pe care îl întipărim pe fruntea și în dreptul inimii noastre, pe biserici, în case, și pe tot ce vrem a primi puterea ei dumnezeiască.

Când ne facem semnul crucii, credem că ne întărește și ne sfințește, ridicând locul, vremea și rostul în care ne găsim de la dimensiunea omenească, istorică, la cea cerească, veșnică.

Împărția cerurilor se întemeiază pe jertfa crucii Domnului și pe Învierea Sa. Întipărirea cu credință a crucii în viața noastră ne ridică și pe noi la pregustarea veșniciei, căci ne altoim în jertfa cea atocuprinzătoare a Domnului.

Așadar, când mă închin cu credință primesc puterea sfințitoare a crucii Domnului, dar și mărturisesc jertfa la care sunt chemat în numele dragostei Lui. Dau de veste inimii mele despre puterea jertfei Lui, ca apoi să dau de veste lumii că jertfa mea îi urmează acestuia. *Cel ce vrea*

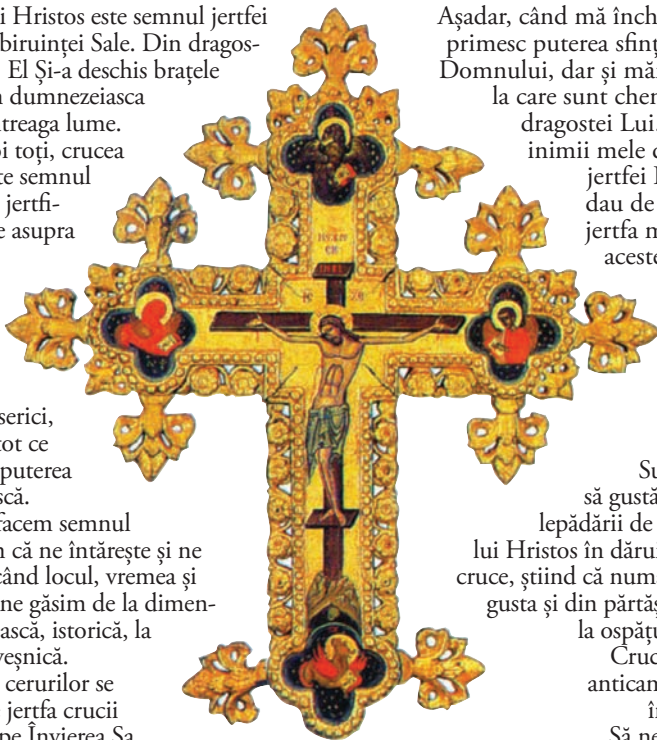
*să vină după
Mine să se
lepede de
sine, să-și
ia crucea și
să-Mi urmeze,*
zice Domnul.

Suntem chemați să gustăm din bucuria lepădării de sine, a urmării lui Hristos în dăruirea de sine, pe cruce, știind că numai astfel putem gusta și din părțasia ce ne-o face la ospățul Învierii Sale.

Crucea noastră este anticamera, pridvorul învierii noastre.

Să ne însemnăm cu credință, știind că Domnul, Căruia urmăm, ne este și cale, și putere de a o împlini,

în viața de acum și, cu mila Lui, în veșnicie..

MIERCURI

17.00 – Sf. Maslu

prima din lună

VINERI

17.00 – Acatistul Bunei Vestiri; 18.00 – Spovedanii;

SĂMBĂTĂ

17.00 – Vecernie Mare

DUMINICA

8.00 – Utrenia; 9.30 – Sfânta Liturghie;

ÎN SĂRBĂTORI

În ajun: 17.00 – Vecernie, Litie, Utrenie;

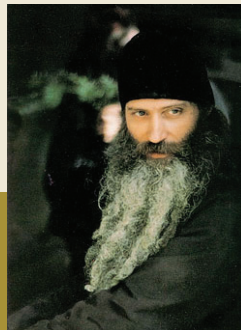
În ziua Sărbătorii: 8.00 – Acatist; 9.30 – Sf. Liturghie.

Biserica este deschisă zilnic între orele 8.00 - 19.00.

**PROGRAM
LITURGIC**

O VIZIUNE ORTODOXĂ ASUPRA LUMII

*Din conferința ținută de ierom. SERAFIM ROSE
în anul 1982 în mănăstirea întemeiată de el la Platina, în
munții Californiei, în care părintele ne pune în gardă asupra
principalelor pericole duhovnicești ce ne amenință în ziua de azi*

Există o falsă opinie, care din nefericire este larg răspândită în ziua de azi, aceea că este suficient să ai o ortodoxie limitată la lăcașul bisericii și la activitățile „ortodoxe” oficiale, cum ar fi rugăciunea la anumite ceasuri sau însemnarea cu Sfânta Cruce; în rest, conform acestei opinii, poți trăi ca ceilalți, participând la viața și cultura vremurilor noastre fără nici o problemă, atâta vreme cât nu păcătuim. Oricine a ajuns să înțeleagă adâncimea Ortodoxiei și cât de integrală este asumarea care se cere unui creștin ortodox, iar pe de altă parte vede cerințele totalitare pe care lumea contemporană ni le impune, își va da seama ușor de falsitatea acestei opinii.

Ori ești ortodox în fiecare clipă a zilei, în fiecare situație a vieții, ori nu ești deloc ortodox. Ortodoxia noastră nu se manifestă doar în concepțiile religioase, ci în fiecare lucru pe care îl facem sau îl spunem.

Mulți dintre noi nu suntem conștienți de responsabilitatea creștină pe care o avem în latura aparent lumească a vieții noastre. Persoana care are o adevărată concepție creștin-ortodoxă trăiește fiecare clipă a vieții sale ca ortodox. De aceea ne punem întrebarea: Cum putem noi hrăni și aplica această concepție ortodoxă în viața noastră de zi cu zi?!

Prima și cea mai evidentă cale este de a fi în contact permanent cu tot ceea ce Biserica ne dă spre luminare și mântuire: Slujbele bisericești și Sfintele Taine, Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților, scrierile Sfinților Părinți. Bineînțeles, fiecare trebuie să citească acele cărți care sunt la nivelul său de înțelegere și să folosească învățătura Bisericii în situațiile proprii ale vieții sale; apoi ne vor putea călăuzi și pe noi și ne vor putea ajuta să ne schimbăm într-un mod creștin.

Dar, deseori, aceste izvoare creștine funda-

mentale nu au un efect total asupra noastră, sau nu au nici un efect asupra noastră, deoarece nu avem o atitudine creștină potrivită față de ele și față de viața pe care ele ar trebui să o inspire. Permiteți-mi să spun aici un cuvânt despre atitudinea pe care trebuie să o avem dacă dorim să ne folosim cu adevărat de ele și dacă vrem să ne fie începutul unei concepții de viață ortodoxe. Mai înainte de toate, hrana duhovnicească creștină, prin însăși natura sa, este ceva viu și hrănitor; dacă atitudinea noastră față de ea este mai degrabă academică sau cărturărească, vom da greș în a obține foloasele pe care aceasta ar trebui să ni le dea. De aceea, dacă citim cărți ortodoxe sau suntem interesați de ortodoxie doar pentru a fi mai informați sau pentru a ne fâli cu cunoștințele noastre în fața celorlalți, nu am înțeles nimic; dacă învățăm din poruncile lui Dumnezeu și din canoanele Bisericii doar ca să fim „corecți” și să judecăm „incorectitudinea” celorlalți. Aceste lucruri nu trebuie doar să ne influențeze ideile, ci trebuie să ne atingă în mod direct sufletul și să ne schimbe viața...

Nimic nu este mai tragic decât să vezi pe cineva crescut în Ortodoxie, care cunoaște câte ceva din *Catehism*, care a citit din *Viețile Sfinților*, care are o idee generală despre ce vrea Ortodoxia, înțelege ceva din slujbele bisericești, dar nu înțelege ce se întâmplă în jurul lui și îi oferă copilului această viață împărțită în două categorii: una, cea urmată de majoritatea oamenilor, iar cealaltă-cum trăiește ortodoxul Duminica sau când citește ceva texte ortodoxe. Când un copil este astfel crescut este puțin probabil că va alege calea ortodoxă ...

De aceea, atitudinea noastră, chiar din acest moment, trebuie să fie realistă și normală. Adică trebuie să fie aplicată circumstanțelor reale ale

vieții, nu trebuie să fie un produs al fanteziei, al evadării și al refuzului de a ne confrunta cu lucrurile de cele mai multe ori neplăcute ale lumii din jurul nostru. O Ortodoxie care este prea înaltă și prea în nori, o Ortodoxie de seră, nu ne poate ajuta în viața de zi cu zi....

Lumea noastră este destul de crudă și rănește sufletele cu duritatea ei; trebuie mai întâi să răspundem cu o înțelegere și cu o dragoste creștinească realistă, lăsând isihasmul și formele avansate de rugăciune celor capabili să le primească. De asemenea, atitudinea noastră nu trebuie să fie ego-centrică, ci trebuie să iasă în întâmpinarea celor care îl caută pe Dumnezeu și caută o viață dumnezeiască.

În zilele noastre, unde se înfiripă o comunitate ortodoxă, există ispita de a o transforma într-un club al mulțumirii de sine și al gustării plăcerilor virtuților și realizărilor noastre ortodoxe: frumusețea lăcașului de cult și a podoabelor, splendoarea slujbelor, chiar și puritatea doctrinei. Dar adevărata viață creștină, chiar încă din timpul Apostolilor, a fost întotdeauna inseparabilă de transmiterea ei celorlalți. O ortodoxie vie, tocmai prin faptul că e vie, luminează și celorlalți și nu mai este nevoie să deschizi și un *departament de misiune* în acest scop; viața adevăratului creștinism se comunică și fără aceasta. Dacă Ortodoxia noastră este ceva ce ținem doar pentru noi și ne mândrim cu ea, atunci suntem morți și îngropați - **aceasta este exact starea multor parohii ortodoxe de azi**, chiar și a celor care au un număr considerabil de tineri, dacă ei nu aprofundează credința...

Există un fel de duritate care s-a strecurat în viața ortodoxă de azi: *Acel om este eretic, nu te apropia de el; Acela este ortodox, se spune, dar nu poți fi cu adevărat sigur; Acela este evident un spion.* Nimeni nu va nega că Biserica este înconjurată de dușmani azi, sau că există oameni care se îngâmădesc să profite de încrederea noastră. Dar aceasta se întâmplă din vremea Apostolilor, iar viața creștină a avut întotdeauna un factor de risc în practicarea ei.

Dar chiar și atunci când se profită de pe urma noastră și trebuie să ne luăm anumite precauții în această privință, tot nu putem renunța la atitudinea noastră principală de iubire și încredere, fără de care pierdem însăși temelia vieții noastre creștine. Lumea care nu îl are pe Hristos este neîncrezătoare și rece, dar creștinii,

din contră, trebuie să fie iubitori și deschiși, altfel vom pierde sarea lui Hristos din noi și vom deveni asemeni lumii, buni doar pentru a fi aruncați în stradă și călcați în picioare.

Puțină smerenie ne-ar ajuta să fim mai generoși și mai iertători. Ne place să judecăm pe alții pentru ciudățeniile comportamentului lor; le spunem *lunatici* sau *pocăiți*. Este drept că trebuie să fim atenți la oamenii cu adevărat deplasați care pot face mult rău Bisericii. Dar ce creștin ortodox serios nu este în zilele noastre puțin *nebum*. Nu ne potrivim în ordinea lumii de azi; dacă o facem în lumea de azi, nu suntem creștini serioși. Adevăratul creștin de azi nu se poate simți acasă în lume; el nu se poate simți și nu poate fi perceput de alții decât ca un „nebum”.

În cele din urmă, atitudinea noastră creștină trebuie să fie, în lipsa unui cuvânt mai bun, inocentă. În ziua de azi lumea pune mare valoare pe sofisticare, pe înțelepciunea lumească, pe „profesionalism”. Ortodoxia nu pune valoare pe aceste calități; acesteaucid sufletul creștin. Și totuși, aceste tendințe se strecoară consecvent în Biserică și în viețile noastre. Cât de des nu auzim în special pe convertiții entuziaști exprimându-și dorința de a se duce la marile centre ale Ortodoxiei, la catedrale și mănăstiri, unde se strângeau odinioară mii de credincioși și peste tot se vorbește de probleme bisericești și oricine poate să-și dea seama cât de importantă este, până la urmă, Ortodoxia.

Și cât de des nu îi vedem pe aceeași oameni într-o stare jalnică după ce și-au împlinit dorința, întorcându-se de la „marile centre ale Ortodoxiei” morocânoși și nesatisfăcuți, plini de bârfe și critică bisericească, nerăbdători mai înainte de toate de a fi „corecți” și „cuviniociși” și cu o perspectivă lumească asupra politicii bisericești.

Într-un cuvânt, și-au pierdut inocența, nelumescul lor, fiind fascinați de partea lumească a vieții bisericești. În diferite forme, aceasta ne ispitește pe toți și trebuie să luptăm împotriva ei prin a nu ne permite să supraevaluăm lucrurile exterioare ale Bisericii, ci întotdeauna să ne întoarcem către *unicul lucru necesar*: Hristos și mântuirea sufletelor noastre din această generație rea. Nu trebuie să ignorăm ce se petrece în lume și în Biserică - de fapt chiar pentru noi înșine trebuie să știm aceste lucruri - dar cunoștințele noastre trebuie să fie practice și simple, nu sofisticate și lumești.

Troparul Înălțării Sfintei Cruci

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruintă binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

Constantin cel Mare, întâiul împărat al creștinilor, ducea război după unii către Roma împotriva lui Maxențiu, iar după alții la apa Dunării împotriva sciților.

Văzând că mulțimea potrivnicilor era mai mare decât oastea lui, era cuprins de nedumerire și frică. Atunci i s-a arătat pe cer în

amiaza zilei semnul Crucii înconjurat de stele, iar cu litere romane era scris: "Întru acest semn vei birui". Făcând numaidecât o cruce mare, după chipul celei ce i se arătase, și poruncind să fie purtată înaintea ostașilor săi, a dat război cu vrăjmașii, pe unii biruindu-i, iar pe ceilalți punându-i pe fugă.

Pentru aceasta, gândind întru sine la puterea Celui ce a fost răstignit pe Cruce și crezând că Acesta este Adevăratul Dumnezeu și întărindu-se cu Botezul împreună cu maica sa, a trimis-o la Ierusalim ca să găsească Crucea lui Hristos. Și a aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două cruci, pe care fuseseră răstigniți tâlharii; și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Neștiind împărăteasa care este Crucea Domnului, s-a arătat aceasta prin minune. O femeie moartă, de care s-a atins Crucea, a înviat; iar celelalte două cruci ale tâlharilor nu au arătat nici un semn de minune. Atunci împărăteasa s-a închinat și a sărutat Crucea, împreună cu toată oastea. Și neputând încăpea tot poporul să se închine, s-a rugat ca măcar să o vadă. Atunci s-a suit Fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, și a înălțat deasupra amvonului Cinstita Cruce. Și văzând-o poporul, a strigat: "Doamne miluiește!" Și de atunci a început a se ține sărbătoarea Înălțării Cinstitei Cruci.

Condacul Înălțării Sfintei Cruci

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruintă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruintă.

*Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine,
că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor. (Matei 19, 14)*

ÎMPĂRTĂȘIREA COPIILOR

Ce ne puteți spune de împărtășania copiilor până la vârsta de șapte ani? Dar despre cea a călugărilor?

Copiii cei nevinovați, până la vârsta de cinci ani, este bine să-i împărtășiți, dacă se poate, și în fiecare duminică. Iar copiii de 6-7 ani, mai ales acum, este bine să fie spovediți și apoi împărtășiți, că astăzi copiii văd și aud multe sminteli, în casă, la televizor și peste tot, nefiind supravegheați de părinți.

La fel și despre cei bătrâni și bolnavi, zice Sfântul Simeon al Tesalonicului: „Cei bătrâni și bolnavi, care nu au impedimente canonice, este bine să se împărtășească mai des, și în sărbătorile mari“. Totdeauna, înainte de a te împărtăși, după ce ți-ai făcut metaniile, după ce ai părăsit păcatul și ți-ai făcut canonul dat de preot, trei zile cel puțin n-ai voie să bei vin, nici să mănânci de dulce sau cu untdelemn. Iar în afara postului, fără spovedanie, fără canon și fără o săptămână de post sau măcar trei zile nu te poți împărtăși. Cel puțin trei zile înainte de a te împărtăși, să nu mănânci cu untdelemn și să nu bei vin; numai mâncare uscată. Așa este rânduiala Sfintei Împărtășanii, fraților.

Călugării din mănăstiri, dacă au duhovnic bun, să se spovedească cât mai des. La noi, spovedania, cum vedeți, e o dată pe săptămână, vinerea. Da, am călugări foarte treji, care vin de două-trei ori pe săptămână la mărturisire: „Părinte, n-am fost la Utrenie; părinte, am rămas în urmă cu canonul; părinte, am mâncat înainte de masă“, sau te miri ce. Dacă îl mustră conștiința, el vine, îi pui mâna pe cap, îl dezlegi și se ușurează. Călugării bătrâni și bolnavi se pot împărtăși

o dată pe săptămână; ceilalți, dacă le dă voie duhovnicul, se pot împărtăși cel mai rar - la patruzeci de zile, cel mai potrivit - o dată pe lună. La Sfântul Simeon al Tesalonicului avem teme chiar pentru împărtășirea la patruzeci de zile. El zice că o dată la patruzeci de zile fiecare să se pregătească și să se împărtășească, dacă n-are vreo oprire canonică. În caz de moarte, dacă vezi că omul este gata, îi dai Împărtășania. Nu-l mai poți opri în caz de moarte; iar dacă nu moare și mai trăiește, face în continuare canonul dat. Așa să știți!

Niciodată nu se poate împărtăși cineva, oricine ar fi, fără spovedanie; nici măcar în caz de moarte. Întâi Spovedania și apoi Împărtășania.

*(Din Ne vorbește
părintele Cleopa, vol. 2)*

Troparul Nașterii Maicii Domnului

*Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară,
bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății,
Hristos Dumnezeuul nostru și dezlegând blestemul, a dat binecuvântare
și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică.*

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

Anul bisericesc începe la 1 septembrie și se termină la 31 august. Cea dintâi mare sărbătoare din cununa Sfinților de peste an este sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, prăznuită la 8 septembrie. Se și cuvenea, de altfel, să întâlnim sfințenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou bisericesc, Maica Domnului fiind sfințenia omenească cea mai înaltă cinstită în Biserică.

Este drept, știrile Bisericii privind sărbătoarea de astăzi nu se întemeiază pe Scriptura canonică, ci în întregime pe Tradiția Bisericii, dar pentru acesta, ea nu este mai puțin îndreptățită. Astfel, din Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau Dreptii Ioachim și Ana; tot din Tradiție știm că erau sterpi și că erau înaintați vârstă. În sfârșit, din Tradiție, de asemenea, aflăm că ei doreau aprig un copil și că Maica Domnului a fost rodul rugăciunilor, lacrimilor și frângerilor inimii părinților ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. Un copil cu o chemare dumnezeiască pe umeri: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Și așa a venit pe lume aceea ce a fost, este și va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fi-

lui și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoarea păcătoșilor, atotputernică ajutătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica îndumnezeirii și mântuirii noastre, a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită decât serafimii, căreia, rugându-ne, îi zicem: "Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin".

Condacul Nașterii Maicii Domnului

Ioachim și Ana din defăimarea nenașterii de fii, și Adam și Eva din stricăciunea morții s-au izbăvit, Preacurată, prin sfântă nașterea ta. Aceasta o prăznuiește și poporul tău, de vina greșelilor izbăvindu-se când strigă către tine: Cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitorea Vieții noastre.

Rari sunt cei ce cunosc taina ascultării. Cel ce ascultă este mare înaintea lui Dumnezeu. El îl imită pe Hristos, Care ne-a dat El însuși pilda ascultării. Domnul iubește sufletul ascultător și-i dă pacea Lui și atunci totul este bine și sufletul simte iubire pentru toți.

Cel ce ascultă și-a pus toată nădejdea în

și cele de dedesubt și pe el însuși și treburile lui și tot ce este în lume, și de aceea are întotdeauna odihnă.

Cine ascultă s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu și nu se teme de moarte, pentru că sufletul lui s-a obișnuit să viețuiască cu Domnul și-L iubește pe El. El și-a tăiat voia proprie și, de aceea,

DESPRE JERTFA ASCULTĂRII

Dumnezeu și de aceea sufletul său este totdeauna în Dumnezeu, și Domnul îi dă harul Său și acest har învață sufletul tot binele și-i dă puterea de a rămâne în bine. El vede răul, dar acest rău n-are nici o putere asupra sufletului, pentru că e cu el harul Sfântului Duh, care-l păzește de orice păcat, și el se roagă lui Dumnezeu în pace și ușor.

Duhul Sfânt iubește sufletul celui ce ascultă și, de aceea, el cunoaște degrabă pe Domnul și primește darul rugăciunii inimii.

Cel ce ascultă s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu și, pentru aceasta, îi sunt dăruite libertatea și odihna în Dumnezeu și se roagă cu mintea curată; dar cei mândri și neascultători nu se pot ruga curat chiar dacă se nevoiesc mult. Ei nu știu cum lucrează harul, nici dacă Domnul le-a iertat păcatele. Dar cel ce ascultă știe limpede că Domnul i-a iertat păcatele, pentru că simte în sufletul său pe Duhul Sfânt.

Ascultarea este de trebuință nu numai monahului, ci și fiecărui om. Chiar și Domnul a fost ascultător. Cei mândri și cei care trăiesc după rânduială-de-sine nu lasă harul să vieze în ei și, de aceea, n-au niciodată pace sufletească; dar harul Duhului Sfânt intră ușor în sufletul celui ascultător și-i dă bucurie și odihnă.

Toți caută odihna și bucuria, dar puțini știu unde să găsească această bucurie și această odihnă și ce anume trebuie pentru a ajunge la ele. De treizeci și cinci de ani, iată, văd un monah care e mereu vesel la suflet și plăcut la față, chiar dacă e bătrân. Și aceasta pentru că el iubește ascultarea și sufletul său s-a predat voii lui Dumnezeu și nu se îngrijește de nimic, ci sufletul său iubește pe Domnul și-l vede pe El.

Cine poartă în sine fie și numai puțin har, acela se supune cu bucurie oricărei stăpâniri. El știe că Domnul guvernează și cerul și pământul

nu are nici în suflet, nici în trup acea luptă care îl chinuie pe cel ce nu ascultă și pe cel ce lucrează după voia sa proprie.

Adevăratul ascultător urăște voia sa proprie și îl iubește pe părintele lui duhovnicesc, și pentru aceasta primește libertatea de a se ruga lui Dumnezeu cu minte curată și sufletul său vede liber, fără gânduri, pe Dumnezeu și se odihnește întru El. El vine degrabă la iubirea lui Dumnezeu datorită smereniei lui și pentru rugăciunile părintelui său duhovnicesc.

De ce Sfinții Părinți au pus ascultarea mai presus de post și rugăciune? Pentru că din nevoiește [ascetice] făcute fără ascultare se naște slava deșartă, dar cel ce ascultă face totul așa cum i se spune și nu are de ce să se trufească. Pe lângă aceasta, cel ce ascultă și-a tăiat întru toate voia sa proprie și-l ascultă pe părintele său duhovnicesc, și de aceea mintea lui e liberă de orice griji și primește darul rugăciunii curate, în mintea celui ce ascultă e numai Dumnezeu și cuvântul „bătrânului” său, dar mintea celui neascultător e preocupată de tot felul de lucruri și de judecarea „bătrânului” și de aceea nu poate vedea pe Dumnezeu.

Dacă îngerii căzuți ar fi păzit ascultarea, ar fi rămas în ceruri și ar fi cântat întru slava Domnului. Și dacă Adam ar fi păzit ascultarea, atunci el și neamul lui ar fi rămas în rai.

Dar chiar și acum e cu puțință să aflăm iarăși raiul prin pocăință. Domnul ne iubește mult în ciuda păcatelor noastre, numai să ne smerim și să-i iubim pe vrăjmași.

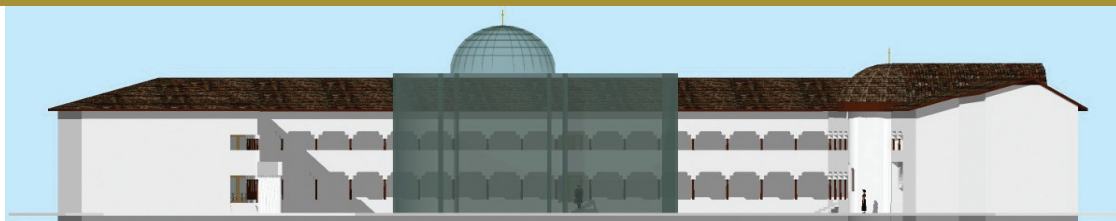
Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate avea pace, chiar dacă ar fi așezat în rai.

Cuviosul Siluan Athonitul,
Între iadul smereniei și iadul deznădejdi,
Ed. Deisis

Vă așteptăm să participați la aceste proiecte ale comunității noastre cu un sfat, cu o informație, cu puțin timp liber sau cu un ajutor material. Biserica e a tuturor.

Cont: **RO77CECEB60236RON0354379**, CEC sector 6

PROIECTE

✦ Am început lucrările de renovare a biroului parohial. Continuăm cu construcția unei magazii și a unui loc pentru aprins lumânări.

✦ Mulțumim tuturor celor care au răspuns rugăminții noastre și au contribuit la susținerea proiectului de racordare a bisericii la rețeaua de gaz,

aflat acum în derulare. Ne bucurăm de dragostea celor care ne-au ajutat, însă suma strânsă este departe de a fi suficientă.

✦ Din inițiativa unor studenți inimoși, biserica noastră poate oferi meditații gratuite copiilor din familiile cu venituri modeste. Așteptăm ca părinții să ne contacteze telefonic.

✦ Din bunăvoința unor tineri, dorim să oferim sprijin bătrânilor singuri, în funcție de nevoie. Sunați-ne dacă sunteți în această situație sau aveți cunoștință despre cineva aflat în dificultate.

*Foaia parohială apare cu sprijinul financiar
al Fundației Aldea-Tudorache.*

Responsabil: **Pr. Șerban Tica**; Tehnoredactare: **DTP Layout Solutions**